

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 434/2013-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. septembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Z., s. r. o., Š., zastúpenej advokátom JUDr. S. J., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžp/11/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Z., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. júna 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Z., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Sžp/11/2012.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka bola v zmysle § 250 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) pribratá ako účastníčka do konania o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Hlavného banského úradu (ďalej len „banský úrad“) č. 417 886/2010 z 19. apríla 2010, ktoré bolo vedené Krajským súdom v Trnave (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 23 S/18/2010. V tomto konaní sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti spomínaného rozhodnutia banského úradu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Obvodného banského úradu č. 36-3329/2009-8 z 15. januára 2010 o tom, že žalobkyňa nie je účastníčkou konania začatého na základe žiadosti sťažovateľky o povolenie zmeny dobývacieho ložiska nevyhradeného nerastu na pozemku parc. č. 482/34 v katastrálnom území Č. Krajský súd uznesením č. k. 23 S/18/2010-153 z 26. januára 2012 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) konanie zastavil, žalobkyňu vrátil súdny poplatok, žalovanému náhradu trov konania nepriznal a súčasne žalobkyňu zaviazal zaplatiť sťažovateľke náhradu trov konania v sume 336,39 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Na odvolanie žalobkyne najvyšší súd v napadnutom konaní zmenil uznesenie krajského súdu uznesením sp. zn. 8 Sžp/11/2012 z 19. marca 2013 (ďalej aj „uznesenie najvyššieho súdu“) vo výroku o povinnosti žalobkyne zaplatiť sťažovateľke náhradu trov konania tak, že sťažovateľke náhradu trov konania nepriznal, pričom zároveň rozhodol, že účastníkom odvolacieho konania náhradu trov nepriznáva.

Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že názor „Najvyššieho súdu SR prezentovaný v uznesení sp. zn. 8 Sžp/11/2012, že v správnom súdnictve neprichádza aplikácia ustanovenia § 146 ods. 2 OSP do úvahy, nakoľko z ustanovenia § 250k OSP explicitne vyplýva, že náhrada trov patrí iba žalobcovi“, považuje za nesprávny a „v rozpore s ústavným právom na súdnu ochranu, nakoľko prijatím takého názoru by vedľajší účastník nemohol brániť svoje práva a oprávnené záujmy, nakoľko zastupovanie v správnom súdnictve je obligatórne prostredníctvom advokáta. Okrem toho tento právny záver

Najvyššieho súdu SR je v rozpore s právnym názorom uvedeným v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Sžp/6/2012, v ktorom Najvyšší súd SR posudzoval obdobnú žalobu podanú proti obdobnému rozhodnutiu Hlavného banského úradu len o účastníctve inej osoby, pričom aj keď aj v tomto konaní Najvyšší súd SR nepriznal náhradu trov konania žiadnemu z účastníkov avšak súčasne uviedol, že pri rozhodnutí aplikoval ustanovenie § 146 ods. 1 písm. c) OSP v spojení s ustanovením § 246c OSP. Je teda zrejmé, že aj v rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu SR je v súvislosti s posudzovaním oprávnenosti priznania trov konania v správnom súdnictve inému účastníkovi ako žalobcovi viacero odlišných právnych názorov a nejednotnosť pri rozhodovaní.“.

Sťažovateľka ďalej poukazuje na „šikanózný charakter podaného návrhu a celého konania“, čo vyvodzuje zo skutočnosti, že v už právoplatne skončených konaniach uhradil priznané trovy právneho zastúpenia sám právny zástupca žalobcov. Uvedené má viesť k domnienke o financovaní týchto konaní priamo obcou Č., v katastrálnom území ktorej sťažovateľka „vykonáva svoju podnikateľskú činnosť, keďže jej súčasná starostka si svoju predvolebnú kampaň založila na zrušení súhlasu obce s rozšírením ťažby sťažovateľa. Máme za to, že v takom prípade by aj žalobcovia mali niesť dôsledky podaných svojich úkonov, pričom uvedené sa prejavuje práve v priznaní trov právneho zastúpenia, pričom máme za to, že v tomto prípade mal Najvyšší súd SR aj v prípade rozhodnutia o zastavení konania v dôsledku späťvzatia žaloby posúdiť nárok na náhradu trov v zmysle ustanovenia § 146 ods. 2 OSP, keďže je jednoznačné, že zastavenie konania spôsobila p. P.“.

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal vo veci takéto rozhodnutie:

„Základné právo spoločnosti Z., s. r. o., podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj základného práva sťažovateľa podľa článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na prístup k súdu a spravodlivé prejednanie veci, konaním Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8 Sžp/11/2012, porušené bolo.

Ústavný súd zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8 Sžp/11/2012 zo dňa 19. 03. 2013 a vec vracia tomuto súdu na nové konanie.

Ústavný súd priznáva sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 331,15 EUR s DPH ktorá je splatná do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu...

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovení § 20, § 50 a § 53 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo

slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (m. m. IV. ÚS 62/08, III. ÚS 415/2011, IV. ÚS 362/09, III. ÚS 47/2013).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd poznamenáva, že prípadné porušenie práva na súdnu ochranu podľa siedmeho oddielu druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy) a jemu porovnateľného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru je potrebné posudzovať spoločne a niet medzi nimi zásadných odlišností.

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51

ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislosti ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokovávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov, a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Okrem toho môže arbitrárnosť rozhodnutia všeobecného súdu vyplývať aj z ústavne nekonformného výkladu ustanovení právnych predpisov aplikovaných na prerokovaný skutkový prípad. Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy. Právomoc ústavného súdu konštatovať porušenie základného práva účastníka konania pred všeobecným súdom na súdnu ochranu je založená v prípade, ak dospeje k záveru, že napadnuté rozhodnutie všeobecného súdu je v rozpore s požiadavkou ústavne konformného výkladu právnych predpisov.

Súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.

Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

Podstata námietok sťažovateľky spočíva v jej nesúhlase so záverom najvyššieho súdu v otázke náhrady trov konania vedľajšieho účastníka, ktorý dospel k záveru o nemožnosti použitia § 146 ods. 2 OSP v danom prípade. V napadnutom uznesení najvyšší súd k tejto otázke uviedol:

„Preskúmanie zákonnosti rozhodnutí a postupov správnych orgánov má samostatnú povahu, preto aj správne súdnictvo má samostatnú povahu (§ 246c ods. 1 prvá veta O. s. p.). Konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí a postupov podľa piatej časti O. s. p. je špecifickým konaním. Z týchto dôvodov väčšina procesných inštitútov je v správnom súdnictve upravená osobitne a odlišne od všeobecného súdnictva.

Použitie iných ustanovení O. s. p. prichádza do úvahy len analogicky na základe ustanovenia § 246c ods. 1 prvá veta O. s. p., podľa ktorého pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Primeranosť použitia týchto ustanovení je limitovaná účelom a cieľom správneho súdnictva (§ 244 O. s. p.) a so zreteľom na tento účel ich treba aj aplikovať a vykladať.

V správnom súdnictve v konaní o žalobách rozhoduje súd o náhrade trov konania predovšetkým podľa § 250k ods. 1 O. s. p., podľa ktorého ak mal žalobca úspech celkom alebo sčasti, súd mu proti žalovanému prizná právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu trov konania; môže tiež rozhodnúť, že sa náhrada trov celkom alebo sčasti neprizná, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa.

Ide o osobitné ustanovenie, ktoré upravuje právo na náhradu trov konania iba úspešného žalobcu a v podstate vylučuje priznanie náhrady trov konania inému účastníkovi. V prípade späťvzatia žaloby prichádza do úvahy ešte možno uvažovať o náhrade trov konania žalovanému, aj to celkom výnimočne, s prihliadnutím na konkrétne skutkové okolnosti, ktorý postup však vyplýva z aplikácie § 250h ods. 2 O. s. p.

Z § 250k O. s. p. explicitne vyplýva, že náhrada trov konania patrí len žalobcovi, ktorý má úspech celkom alebo sčasti, a preto použitie § 146 ods. 2 O. s. p. v tomto prípade neprichádza do úvahy. Je potrebné poukázať, že k rovnakému záveru dospel aj iný senát Najvyššieho súdu SR, hoc meritórne sa nezaoberajúc len náhradou trov konania, v uznesení vo veci vedenej pod sp. zn. 2 Sžp/8/2012 zo dňa 30. 1. 2013.

Nemožnosť priznania náhrady trov konania úspešnému žalovanému resp. účastníkom konania, ktorých súd pribral do konania podľa § 250 ods. 1 veta druhá O. s. p. by síce mohla byť chápaná ako narušenie zásady rovnosti účastníkov konania, avšak na druhej strane za súčasnej právnej úpravy nemožno od žalobcu spravodlivo žiadať, aby nahradil trovy vzniknuté účastníkovi, ktorého súd musí podľa § 250 ods. 1 veta druhá O. s. p. pribrať do konania, hoci žalobca jeho pribratie do konania sám ovplyvniť nemohol.

V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. 5. 2012, sp. zn. 2 Sžp/25/2011, v ktorom bolo konštatované, že (pribratý) účastník konania nie je povinný byť právne zastúpený a v prípade, ak realizuje svoje právo na právne zastúpenie v tomto postavení, je povinný náklady spojené s takýmto zastúpením znášať sám.

Odvolací súd vzhľadom na uvedené vyššie sa v danom prípade nestotožnil s aplikáciou právnej normy § 146 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 246c O. s. p. súdom prvého stupňa, dospejúc k záveru, že prvostupňový súd v danej veci nesprávne právne posúdil nárok pribratého účastníka náhradu trov konania, a preto podľa § 246c ods. 1 O. s. p. v spojení s § 220 O. s. p. uznesenie krajského súdu v napadnutej časti týkajúcej sa náhrady trov pribraného účastníka konania zmenil tak, že pribranému účastníkovi konania náhradu trov prvostupňového konania nepriznal.“

Vo všeobecnosti platí, že rozhodnutie o náhrade trov konania spravidla samo osebe nedosahuje intenzitu predstavujúcu možnosť vyslovenia porušenia základných práv a

slobôd bez ohľadu na to, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Podľa názoru ústavného súdu nemožno z hľadiska kritérií spravodlivého procesu pripisovať rozhodovaniu o trovách konania takú istú relevanciu ako námietkam proti procesnému postupu vedúcemu k rozhodnutiu vo veci samej, resp. samotnému rozhodnutiu vo veci samej. Ústavný súd zároveň nespochybňuje, že za určitých okolností možno k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť aj v súvislosti s námietkami sťažovateľov smerujúcimi proti právoplatným rozhodnutiam všeobecných súdov o náhrade trov súdneho konania. Ústavný súd však pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi problematiky akcesorickej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (m. m. I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011, III. ÚS 47/2013).

Ústavný súd ďalej poukazuje na rozsah nepriznanej náhrady trov konania, ktorá podľa uznesenia krajského súdu predstavovala sumu 336,39 €. Namietaná suma, o ktorú mala byť sťažovateľka (resp. jej právny zástupca) ukrátená konaním najvyššieho súdu, zjavne nedosahuje ani trojnásobok minimálnej mzdy, teda sumu, ktorá je aj vo sfére všeobecného súdnictva považovaná za bagateľnú (pozri § 238 ods. 5 OSP v znení neskorších predpisov, ktorý ustanovuje trojnásobok minimálnej mzdy ako podmienku prípustnosti dovolania proti právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu vo veciach týkajúcich sa peňažného plnenia) a nedosahuje ani sumu 1 000 € (spor s hodnotou do 1 000 € bez príslušenstva sa podľa § 29 ods. 6 OSP považuje za drobný). V tejto súvislosti ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti už vyslovil, že ak sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu, v ktorom ide zjavne o bagateľnú sumu, poskytnutie ústavnoprávnej ochrany prichádza do úvahy len v celkom výnimočných prípadoch, v ktorých došlo k porušeniu základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu, t. j. intenzite (IV. ÚS 414/2010, IV. ÚS 79/2011, IV. ÚS 251/2011).

S prihliadnutím na uvedené ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu dospel k záveru, že z hľadiska dodržania základných ústavnoprocených princípov ho nemožno považovať za ústavne neakceptovateľné. Najvyšší súd dostatočne odôvodnil svoj právny záver o nemožnosti aplikácie § 146 ods. 2 OSP v okolnostiach prípadu prikloniac sa k právnemu názoru o prednosti ustanovení upravujúcich náhradu trov konania v správnom súdnictve (§ 250h a § 250k OSP) pred ustanoveniami tretej hlavy tretej časti Občianskeho súdneho poriadku, ktorých primerané použitie v konaniach podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (t. j. v rámci správneho súdnictva) umožňuje § 246c ods. 1 OSP za podmienok v ňom určených. Svoj záver pritom najvyšší súd dal do súvislosti s povinnosťou všeobecného súdu vyplývajúcu z § 250 ods. 1 OSP pribrať do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté, a nemožnosťou ovplyvnenia tohto postupu žalobkyňou, čo by v prípade určenia povinnosti žalobkyni nahradiť trovy konania pribratému účastníkovi mohlo viesť k zjavnej nespravodlivosti. Uvedená argumentácia najvyššieho súdu nesvedčí o arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia a vo svojej podstate len zohľadňuje okolnosti hodné osobitného zreteľa, pre ktoré najvyšší súd sťažovateľke náhradu trov konania nepovažoval za spravodlivé nepriznať. Preto postup ani uznesenie najvyššieho súdu v posudzovanej veci nevykazuje vo svojich účinkoch znaky extrémneho vybočenia pri aplikácii relevantných právnych predpisov.

K námietke o rozdielnej judikatúre najvyššieho súdu v otázke aplikovateľnosti ustanovení tretej hlavy tretej časti Občianskeho súdneho poriadku v konaniach podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (v zmysle § 246c ods. 1 OSP) ústavný súd pripomína, že mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov, a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje práve najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (*mutatis mutandis* I. ÚS 17/01). Preto ak všeobecné súdy zaujímajú vo vzťahu k určitej otázke rôzne právne názory, nemožno v takomto postupe automaticky vidieť porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, keďže

zaujatie stanovísk k výkladu zákonov a iných než ústavných predpisov je vo výlučnej kompetencii najvyššieho súdu (III. ÚS 376/09).

V okolnostiach prípadu najvyšší súd náležite formuloval dôvody, ktoré ho viedli k odchylnému právnemu záveru oproti niektorým jeho iným rozhodnutiam, pokiaľ išlo o náhradu trov účastníkov konania pribratých podľa § 250 ods. 1 OSP. Vzhľadom na to, že tieto dôvody ústavný súd nehodnotí ako svojvoľné, a tiež vzhľadom na nižšiu mieru ústavnej relevancie spornej otázky zastáva ústavný súd názor, že konaním najvyššieho súdu ani jeho uznesením sp. zn. 8 Sžp/11/2012 z 19. marca 2013 k porušeniu sťažovateľkinho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé konanie (vrátane práva na prístup k súdu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) uznesením najvyššieho súdu nemohlo dôjsť.

Napokon v súvislosti s tvrdením sťažovateľky, podľa ktorého v jej prípade bolo advokátske zastúpenie povinné, ústavný súd uvádza, že z ustanovenia § 250a OSP je zrejmé, že povinne zastúpeným musí byť v konaní podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku iba žalobca. Sťažovateľka však v konaní nemala postavenie žalobcu, a preto táto námietka nie je dôvodná. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky o šikanóznej povahe celého súdneho konania realizovaného v záujme obce Č., ústavný súd podobne ako v konaní o inej obdobnej sťažnosti sťažovateľky (pozri II. ÚS 333/2013) dospel k záveru, že z predložených dôkazov táto skutočnosť nevyplýva a ide len o tvrdenie sťažovateľky, na ktoré nemohol byť v konaní o predloženej sťažnosti vzatý zreteľ.

V nadväznosti na uvedené a s poukazom na to, že obsahom sťažovateľkou označených práv nie je právo na rozhodnutie v súlade s jej právnym názorom, resp. právo na úspech účastníka v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97), ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2013